

Драгица Стојановић

**ЉУБАВИ
ДАЈ МИ МАЛО ПРЕДНОСТИ**

TEMA TRADICIONAL

Чини се исто би као некада
Часовник у руци секунданта
Описао пут на сто метара
Пређен мојим хитрим ногама

Чини се могла бих укорак
Са овим девојкама:
Силиконским једнообразним
Пред рат обученим
У милитар стилу спуштеног струка
Пред заставом – примирјем

Крећем и ја за њима
За тим малим лијама
Које би да те освоје
Пуним уснама
Глатком кожом
Малим стопалима

Не брини у стопу их пратим
Као што ти пратиш свог пса
Док са шапе отреса росу
Не дам да те поред теме
TRADICIONAL заведе HIP-HOP

Не дам да видиш
Како повлачим блузу
Прикривајући бедро – пунак
Наслаге година – ногу
Која жели напоље као пркос

Оне су наивне
Оне трепћу брзином светлости
Оне крадомице
Имају моју подршку
Оне носе стартни број један!

Док се лагано небом пролама
Високо уздигнута рука
Иза пуцња што одлази остаје врисак:
МЕНИ ЈЕ ЧЕТРДЕСЕТА
ЉУБАВИ ДАЈ МИ МАЛО ПРЕДНОСТИ!

СИЛВИЈА ПЛАТ

Мушкарац сам
Мада сам једног
Августовског јутра
Родила дете
Здраво дете ружичастих образа
Са трбухом пуним млека
Природно – док је бабица
Гурала главу у међуножје
Као у плински штедњак
О на усне детета
Пала је и друга кап млека!
Како је свечано долазило
Прво јутро материнства
Радост – светлост
Кроз собе болесника
Налик игри јагањаца на пропланку

И док ме је заводила та белина
Руб лавора се преливао
Кад уместо прве воде
Спознах боју крви
Шанух:
Само да не умрем
Мојом смрћу у трену
Дете би изгубило оба родитеља
Сад сам бесполна
Као уметност
Спокојан лебдим
Паперје или облак шта ли?
Трешњин цвет можда?
Сам са десетомесечном материцом
Празном као васиона
Да самоћу пређем
С једне на другу страну
Потребно је само мало

Да будем сам
Са својом поезијом

ВИРЦИНА

Војничка дисциплина
Спартанска гимнастика
Свакога јутра на мразу
Умивање на чесми у дворишту
И капут увек закопчан
До гуше

Тако ме је учио
Поред брата
Једини мушкарац
У моме животу

Никада се не смеши
Непознатоме у возу
Никада не реци сањаноме
Да ти је кроз сан прош'о

А поезија оче?
Тако сам слаба на поезију
(При додиру лаког ветра
Под грубом блузом
И моје брадавице очврсну)
По првом гласу разазнајем
Каква је песма
И какве су усне онога ко пева

– То је врашка рана
Клони се
Будеш ли певала у првом гласу
Одмах ће знати да си женско
Уђи у хор бечких дечака
Војни оркестар
Добровољно ватрогасно друштво!

Позорница је огромна
Сва су места традиционална
Попуњена љубитељима баритона
Ако ти је пак суђено
Да рана прокрвари
Позови пса огромног
Каквог мора да је
Имао Волођа
Нек ти он лиже рану
А не неко цвилеће штене
Сергеја Јесењина

ЗНАМ

Најбоље године
Нису оне у младости
Одевене у прекратку кошуљицу
Прекратке панталонице

Испред је поток
А скок мора бити
Скок срне

(Слика виђена
У животу

Или код Тарковског)
Сад се изводе
Најбољи скокови:
Лежим на боку

У положају ласте
Која је угинула
И чије је гнездо гњило

Сад треба скочити
Сад!
Високом мотком

Прећи пут самице
У којој се преко
Нишана гледају

Затворска порција
И нужник

РУЧАК

У нашој кући
Није се гајио обред
Недељног ручка

Тог светог дана
Свако би јео
У својој соби

И док би кроз
Глуви зид слушала
Како маћеха
Повлачи кашику
По танком тањиру
Од кобалта
Ја бих љуштила шаргарепу
Или би зрно сировог грашка
Тихо спуштала под језик

Као шиба мршаве
Вашљиве кокоши

Нас су од стола
Терале свечане поворке:
Славске ђаконије
Свадбене печенице
Колачи за крштење

Па ипак
Ми смо једно крај другога
Тако близу седели
Док смо пуних стомака
Црним вином лозу заливали

Редовно са гробља
Одлазећи на ручак
После сахране
На четрдесет дана
Пола године...